

Barbara Kastelec

A PRIDEŠ?

--- Ko se ti poletje obrne na glavo ---

*mladinski
roman*

Barbara Kastelec

A PRIDEŠ?

--- Ko se ti poletje obrne na glavo ---

Ljubljana 2023

7.

V soboto zjutraj je bila mama doma. In tudi kruh je bil v košari, v hladilniku so bila piščančja prsa, to bo za malico, sveže kumare, melona in kislja smetana.

»Kako sta spali?« je zanimalo mamo, v isti sapi pa je hitela z opravičilom. »Sinoči smo bili res pozni, vadimo kot utrgani, premiera je na vidiku, pa še nočna pot do Bleda. Še leto ali dve, prodava in greva v Ljubljano, kaj praviš?«

»Mama, ti že štiri leta prodajaš stanovanje, vsako soboto pri zajtrku. In tisti, ki se preselijo, niso nujno na boljšem, ali ne, Zalaš?« Zalaš je bila ljubkovalnica za Zala in Eneja jo je včasih poklicala tako, ko je potrebovala posebne vrste zaveznitvo.

»No ja, res je, da imamo več prostora, ampak zdi se mi, da kar naprej sedim na avtobusu, če hočem kam priti, tako da sem se težko navadila,« ji je pritrdila Zala.

Eneja je bila edina oseba, s katero je mama lahko kovala načrte. Pa čeprav so bili utopični, so ji v sobotno jutro prinesli svežino, ki priliva upanje, tega pa je potrebovala. Jerneja Zaman je bila uveljavljena violinistka, njeno delo je bilo vse prej kot lahko, ohranjati se je morala v vrhunski formi, vaditi, vaditi in še enkrat vaditi. Medicinske sestre, recimo, so oblečene v modro, zdravniki v belo, ona pa je bila kot zraščena s črno. Črna za nastop, črna za vaje, črna za doma. Lani ji je Eneja izdelala majico z napisom skoči v barve. In kako smešno srečna je bila, se še spomni, ko jo je nekega večera oblekla namesto pižame. In v njej posedela pri večerji.

Enejina starša sta bila ločena od njenega šestega razreda. Vse te reči sta ji povedala, da jo imata rada, da bosta vedno njena oči in mami in bosta zanjo naredila vse, kar je v njuni moči, da pa ne moreta več živeti skupaj, ker nista več srečna skupaj. Eneji se ni zdelo, da bi bila hudo nesrečna, sploh ne. Res pa sta imela zelo različna urnika, oče policist in mama glasbenica, ni ju bilo mogoče imeti skupaj. Oče je vstajal ob vseh nemogočih urah in imel dežurstva tudi ob vikendih. Zato je bilo pri njih velikokrat napeto. Po zraku so letele kratke in odrezane besede. Eneja je morala med njimi spretno krmariti, da niso priletele naravnost vanjo. Tako je bilo že od malega. Zvečer ji je, kadar je lahko, prebral pravljico za lahko noč. Kadar je bil doma. Včasih so se njegove besede pomešale, se pretrgale, morala ga je zdramiti, da je kot počasna lokomotiva prebral zgodbo do konca. Mama je bila doma zjutraj, nikoli zvečer. »To nekaj časa gre,« je komentirala Enejina babica, tista sreča njenega otroštva, ki je zanjo vedno našla čas, »a kako dolgo?«

Če prav pomisli, so bili njihovi skupni trenutki prava redkost. Toda v tistih trenutkih je sijalo sonce in jih v Enejinem spominu pozlatilo za vedno. Na pisalni mizi njene sobe je o tem pričala poročna slika. Na njej je bila Eneja stara tri leta, v rokah je držala milnate mehurčke in jih iz očetovega naročja pihala v mamo v beli obleki.

Mamo je ta hip zanimalo, kakšne načrte imata za današnji dan in ali bosta kosili doma, šla bo po nakupih in mora vedeti, če si želita česa posebnega. Popoldan bo menda lepo vreme, po kosilu bi lahko šli do Zake.

»Mami, ne bo šlo, dobimo se v župnišču,« je povedala Eneja in začela razlagati, kaj vse še manjka in bo treba postoriti.

»Razumem,« je rekla mama, »morda pa v nedeljo. Ne, v nedeljo ne bo šlo, si pri očetu – do večera.«

»Kdaj bosta razumela, da bom stara osemnajst!? Razumem, da morata vidva svoj lajf sestavit, ampak tudi jaz imam svoje stvari. Ne moreta me kar naprej premikat sem in tja. Svoje stvari imam, mami! Ne bom šla.«

»Eneja, oči si je prilagodil vikend tako, da je lahko s teboj, saj

veš, kaj so policijska dežurstva. Tudi midva prilagajava svoje dneve tvojim obveznostim,« je rekla mami, »in to kar naprej.«

»Ja, ampak razlika je ta, da se ti prilagajaš meni ali pa se oči prilagaja meni, jaz pa se prilagajam vama obema,« je rekla Eneja in si med hrustanjem toasta spela lase, namenjena je bila pod tuš. »Sploh pa, od kdaj si pa njegova odvetnica?«

»Prav, pogovori se z očetom, to je zdaj stvar vajinega dogovora.«

»Ok. Zalaš, šli bova k očiju, ampak na obisk, za kosilo,« je sklenila in položila lasnico na mizo.

Zala je vprašala, če lahko dobi požirek kave.

»Seveda, noč je bila kratka, kajne?« je rekla Enejina mama, ki jo je zanimalo, kakšni so Zalini počitniški načrti.

Zala je razložila, da bodo šli za teden dni v Grčijo. Oči bi veliko raje šel na Jadran. Pravi, da se mu ne da v Grčijo. Pa še angleško ne zna bogvekaj. Mami pa pravi, da ima dovolj teh enoličnih počitnic in hoče poskusiti nekaj novega. Brat bi bil najrajši doma, na dvorišču pred hišo. Še bi lahko klepetali, če se Enejini mami ne bi zazdelo, da njena hči že predolgo prepeva pod tušem.

»Hej, voda se do večera ne bo ogrela, toliko si je stočila, še Zala je za teboj,« ji je zavpila čez vežo.

»Saj že grem,« je bilo slišati tenek glas med zapiranjem vodnega curka in čez dobre četrt ure sta puncici z mokrimi lasmi stali na pragu stanovanja. Jerneja je z občutkom poraza v žepu še pripomnila, da bi si lase vendar lahko posušili, še preden gresta od doma, za nazaj pa prestregla samo še odbrušen odmev: »Mami, poletje je!«

Eneja in Zala sta se spustili po stopnicah v pritličje, odprli vrata lepo obnovljene dvostanovanjske hiše, stare skoraj sto let, in uzrli jutranje sonce, še lepše od tistega iz kataloga, ki ga prejmejo turisti.

»Bedno je živeti na dveh koncih. Ali je kdo na boljšem?« se je razburila Eneja. »Moja dva že ne. Sicer pa je oči čisto brezvoljen, odkar ni več s tisto novo. Prav smešen je bil, kar pokal je od energije, ko je osvajal tisto pripravnico s policije. Zdaj se mu pa še obriti ne da. Prevelika sem, da bi me vozil na tortice in na športne prireditve, ždiva doma, jaz se moram itak učiti, on bi pa ves dan gledal televizijo. No, kuha pa super. Vsaj, ko sem jaz pri njem,« je Eneja dodala

epilog jutranjemu pomenku v kuhinji.

»Ampak očitno nista mogla funkcionirati skupaj?« jo je skušala pomiriti Zala.

»To ponavljata, ja. Ampak nista na boljšem, verjemi mi. Vsakemu zase je dolgčas. Če je to kakšna prednost. A ja, pa v službi sta oba napredovala, kar pa mogoče ne bi, če bi bila skupaj,« je bila jedka.

»Moja dva pa – ah,« je zavzdihnila Zala. »Vsak dela svoje stvari in meni kar naprej težita, naj pazim na Jona. 'Zala, zakaj je spet na igricah?' 'Zala, a je naredil nalogo?' ali pa 'Zala, a mu lahko, prosim, pogreješ juho?' Najhujša je pa ta: 'Glej, da bo šel zvečer pravi čas spat, pozna bova.' Prav podvalita mi ga in potem sem jaz 'ta grda', ker mu ves čas težim! Stavim, da bosta imela ta teden problem, ko bom pri tebi. Čez dan bo v počitniškem varstvu, popoldan ju bo pa tako najedal, da me bosta prišla ugrabit,« je rekla Zala, pri čemer ji je začelo iti na smeh. »Mama je že spraševala, če lahko pride na orakelj, pa sem jo popravila, da je to oratorij. Še to! Ni variante!«

8.

Na dvorišču pred župniščem so se to soboto od devete naprej nabirala kolesa, Andraževo, Lanovo in Mančino so bili že tam, Tija, Vid in Rok so prihajali skupaj, bili so iz iste ulice. Nekateri so prihajali peš, drugi so s seboj tovorili različne rekvizite. Kaplan Boštjan si je popravljaj očala, ki so mu zlezla na konec nosu, in naglas razmišljal, kako bi se bilo najboljšo lotiti priprave delavnic. Za čiščenje starega kina, ki bo služil tudi kot snemalni studio, je potreboval dva prostovoljca in dve prostovoljki, Andraža vsekakor, ker ima največ izkušenj, zraven pa naj se še kdo javi. Lan je bil takoj za, javila se je tudi Tija, kdo pa. Tjaša je bila navsezgodaj zjutraj zelo redkobesedna, praktično brez pripomb, njena čez obraz poveznjena kapuca je sporočala, da še ni čas, da bi se dalo pogovarjati z njo. Preostali so se lotili pripravljajnja prostorov in urejanja materialov v različnih prostorih, kjer se bo odvijal otroški program.

Manci so zaupali sprejem, pomagala bo nasmejani sestri Maji, skriteму asu oratorija, kajti če je bilo treba nemudoma kaj urediti, je bila vedno pri roki, njeno sivo krilo je bilo nenehno v gibanju, njena navodila uporabna in prav nič šefovska.

Sprejem je bil ena zahtevnejših nalog, saj je bilo treba vsako jutro vpisati vse otroke, ki so prišli in jih ob odhodu tudi odkljukati, na njihov poletni teden pa je prišlo nekaj več kot devetdeset otrok, ne le Blejci, prihajali so tudi otroci iz okolice. Za vsakega je bilo treba pripraviti bedž z napisom, večinoma so se prijavljali

Barbara Kastelec
A prideš?
Ko se ti poletje obrne na glavo

Uredila: Jerica Jerman
Jezikovni pregled: Vida Frelj
Oblikovanje naslovnice in prelom: Ana Kompara

© Družina d. o. o., 2023
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Naklada: 500 izvodov
Prvi natis
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2023

Več informacij o knjigah založbe Družina najdete na www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-31
KASTELEC, Barbara, 1973-
A prideš? : ko se ti poletje obrne na glavo / [Barbara Kastelec]. - 1. natis. - Ljubljana:
Družina, 2023
ISBN 978-961-04-0989-2
COBISS.SI-ID 148462595